

a

**KIVÁ
LASZ
TOTT**

Copyright © Kollár László, 2022.

Minden jog fenntartva!

Kollár László: A kiválasztott

Szerkesztő: Kis Tünde

Borítóterv: Novreczky Zoltán

Borítókép: Béres Tamás

Tördelés: Hangtárs Kft.

Kiadta a Hella '91 Kft. 2022-ben

Felelős kiadó: Kollár László

ISBN: 978-615-01-3896-1

Nyomás: Kontraszt Plusz Kft. Pécs

Felelős vezető: Barta Ákos

Tartalomjegyzék

Előszó	8
Mindig van előre	12
Ikonok nélkül nincs igazodási mérce	18
Kirakatról, Holdról, Álmodok	26
Vettem egy kastélyt	28
A kastély csak a kezdet volt	40
A spaklit felváltották a vendégéjszakák	52
Drukkerek és ellendrukkerek	58
Új családot „nyertem” Bikallal	64
Csak úgy nincs semmi	74
A határ a végtelen	82
A nagy hal majdnem felfalta a kishalat	90

A zárándoklét	100
A gondviselésről	138
Amíg le nem fújják a meccset	144
A lehetőség felelőssége	152
Az építőipar nem vendégfogadás	158
Én és mi	182
Huszonnégyezer törzsvendég	194
A sikerről	206
Ami majdnem az - az nem az	210
Minden utazás egy lenyomat	214
A színes mozaikok egyre csak gyűlnek a zsebemben	222
A zanzibári felgumizott kardhaltól az inka ösvényig	228
Miért utazol, ha minden ugyanúgy marad?	238
Te tudod, hogy mi a jó neked	244
Megosztani vagy egyedül megélni	254
Véletlenek márpedig nincsenek	266
Nézzünk rá más szemszögből is	276
Mindenből képes vagyok tanulni	284
A világ tapasztalásai Bikalon hasznosulnak	290
Van hitem	296
Te mitől vagy boldog?	300
Lélekösszesimulás	306
Évi és én	310
Ha nem megy előlről, megy hátulról	314
Utószó	320
Gondolatok másoktól	322

Előszó

Mielőtt elolvasod a könyvet, elmesélek egy „tanul-ságos” történetet... ami többször eszedbe juthat a fejezetek „emésztésénél”.

Az egyik meghatározó munkatársam, aki igen sokat tett hozzá Bikal megépítéséhez, meghívta a régi év-folyamtársait a kastélyba, hogy megmutassa nekik, hol és mit dolgozott az elmúlt években.

Nagyon aprólékosan készült a napra, szakmailag és a vendéglátás oldaláról is. Fontos volt neki...

Megérkeztek a vendégei, kb. 25–30-an (családtagok-kal) és ő mindent megmutatott, amihez köze volt. Lelkesen beszélt a műszaki megoldásokról, a házról. Eljött a vacsora ideje, a kastélyudvaron gyönyörűen terített asztal várta a vendégeket. Miután mindenki evett/ivott eleget... jöttek a kérdések felé: kié ez a kastély, miből vette, miből fejleszti, ki áll mögötte... És ő elmondta az IGAZAT.

Hát ebből akkora „felzúdulás”, sértődés lett, hogy miért nézi őket hülyének, ez, amit ő előadott, nem lehet igaz... ez mese...

Emberünk teljesen letaglózva állt és csak próbálta bizonygatni az igazát. De ez nem az évfolyamtársai igaza volt...

A nap vége megsemmisítő lett, mely örökre emléke-zetes marad számára...

Társadalmunkban kevesen vannak, akik túl tudnak nézni/látni saját realitásukon, akik életük végéig fejlesztik a befogadóképességüket.

Én úgy gondolom, hogy a Puchner Birtok Közép-Kelet-Európa egyik egyedi gyöngyszeme, ami igen messze van az „átlagosan” megítélhetőtől...

Ez a könyv azoknak íródott, akiknek erőt ad, kitartást, hitet egy ilyen igaz történet.

Kollár László

Mindig van előre...

”

Az igazi HIT hegyeket
mozgat...

Gyerekkorom első emléke, hogy egy nagyon kicsi gödöllői albérleti szobában a rozszant járókában töltöttem a nap nagy részét – óvoda helyett –, mert édesanyám kalauzként dolgozik a HÉV-nél. Amikor munkába indult, a járóka melletti szekrényre rakta a falatra vágott ennivalót, így amikor éhes voltam, onnan eszegettem... „önállóan”.

A szomszédban lakó néni néha benézett az ablakon keresztül, megvagyok-e még. Az egyedüllét „lehetősége” a mai napig sokat adott nekem. A gondolataim nyugodtan szárnyalhatnak, nem szakítja meg semmi. Apám, miután letöltötte a verekedésért kirótt büntetését, megkereste édesanyámat és engem, majd „megbeszélték”, hogy újra együtt fogunk élni. Ekkor 5 éves voltam. Apám 4,5 évet ült, tehát nem nagyon emlékeztem rá. Elindultunk ő meg én vonattal Pusztafacs Rákóczi-telepre nagymamához. Öröknyitól gyalog mentünk, ami 7 km erdőn keresztül, sötétben. Ötévesként rémisztő volt az erdő sötétsége, nem beszélve arról, hogy egy „idegen emberrel” idegen helyre megyek. Az erdő állatai közben élték a napszaknak megfelelő életüket. 1 méterre tőlünk egy fécánkakas éles hanggal, erős szárnycsapásokkal szállt fel, majdnem összepisiltem magam tőle. Szarvascsapat rohant át nagy sebességgel előttünk, miután észrevettek bennünket... A falu közelébe érve a kutyák vonyítottak, amit én farkasoknak hittem. Jó kis felkészítő volt ez a két óra a későbbi életemre...

Az „idegen” apámmal és nagyanyámmal töltöttem a következő heteket, amíg anyám ledolgozta a felmondási idejét és utánunk jött. Rákóczi-telepen 40-45 család élt akkoriban, zsákfaluként egy házaspár tanította a 15-20 gyereket, egy teremben és egy időben a 8 osztályt, hangos és halk órákkal áthidalva az „esélyegyenlőséget”. Az alsó tagozat 4 éve számomra így telt... Felső tagozatra Pusztavacsra kellett bejárni – ki ahogy tudott –, mert a szülők akkor a család megélhetése miatt még nem voltak képesek erre energiát fordítani. A nagyobb gyerekek vitték a kisebbeket kerékpáron – akinek volt. Akinek nem, az naponta 2,5 km-t gyalogolt, oda és vissza. Tavasszal, ősszel csak esőnapokon volt ezzel gond, mert elázva, sárosan mentünk az iskolába. Télen, hóban lovaskocsi jött értünk, felültünk a szalmával borított platóra. Ez volt ebben az időszakban a „sulibusz”. Összebújva, fagyoskodva ültünk a téli – nem ritka – mínusz 10 fokokban, hóesésben, jeges esőben...

Pusztavacs az ország földrajzi középpontja, nagyon nyugodt, erdővel körülvett település, aminek Árpád-kori templommaradványai ma is állnak. Az általános iskola sikeres elvégzése után nem a környezetem által preferált traktoros iskolába, a dabasi, az ócsai gimnáziumba mentem, hanem jelentkeztem Budapestre az Eötvös Loránd Szakközépiskolába. Igazi „árnyékátlépés” volt ez a döntés. Felvettek – mindenki a csodájára járt. Hol fogok lakni? – jött az első komoly

kérdés... Kollégiumra nem volt pénzünk – apám fizetésének 50%-át levonták, édesanyám otthon volt, így a nagymamámmal kerültem Kispestre... Egyenruhát hordtunk, sapkával, kitzűzővel. Nagyon megindító még ma is ez számomra... Ketten voltunk vidékiek az osztályban, a többiek vagány pesti srácok, csupán két lány járt még az évfolyamra. Közel egy évig meg sem mertünk szólalni Tiszai Gyuszival, mert tartottunk a kirekesztéstől. Okosan hallgatni időszak... Az iskola mellett elkezdtem heti öt edzéssel a Honvédban futballozni, ahol akkori „magasságomnak” köszönhetően, ami 136 cm volt, nem vettem túl komolyan az első három hónapban. Megtanultam előnyökre váltani a testi „adottságaimat”. Robbanékony, gyors csatár lett belőlem, aki rugdosta a gólokat. Itt ezt kellett megtanulnom.

Az Eötvösben töltött négy év meghatározóvá vált az életemben. Megtanultam, hogy milyen fontos a „húzó közeg”. Fel kellett nőni a „pesti srácokhoz”, tudásban, teljesítményben, vagányságban. 33 diák kezdte az iskolát és 18-an érettségiztünk le, mert csak a tudást díjazták. Aki nem teljesített, eltanácsolták... Két év munka után visszamentem és technikus oklevelet szereztem.

Az ÉLET iskoláját a hernádi Március 15.-e Mgtsz-ben kezdtem, ahol művezetőként dolgoztam a lakatosipari ágazatnál és a gyártástól a zöldmezős beruházások